

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

Oviedo, Francisco de

Lvgdvni, M.DC.LI.

Punct. I. De resistentia actiua.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95503](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95503)

quintum gradum, ergo neque ipsi gradui: consequentia probatur, quia agens nihil potest corrumpere, quod illi non fuerit applicatum. Respondeo concessio primo antecedenti, negando consequentiam, & confirmationem illius: falsum enim est agens debere applicari effectui, quem corrumpit, quia possunt agens & effectus corruptus nunquam simul existere, si effectus corrumpatur in primo instanti, quo producit agens; ergo tunc nunquam erunt applicata. Secundo proba à priori hanc applicationem non requiri. Applicatio debet esse inter agens, & passum, & do requiri inter agens, & effectum: gradus frigiditatis corruptus non est effectus agens corrumpentis illum, caloremque producentis, hoc enim respicit tanquam effectum primarium calorem productum, & tanquam secundarium priuationem frigiditatis: ergo etiam si effectus deberet esse applicatus agenti, negatio frigiditatis, & non ipsa frigiditas deberet agenti calido applicari.

Obiicies secundò. Agens calidum in primo instanti, quo applicatur passio, producit quantum gradum caloris, & corrumpit quantum frigiditatis: ergo quintus gradus frigiditatis corruptus nunquam resistit propriæ corruptioni, neque introductioni quarti gradus caloris. Consequentiam probabis. Gradus frigiditatis non resistit in instanti, in quo corrumpitur, quia in illo non est, non in instanti antecedenti, quia in illo nondum erat applicatum contrarium: ergo nunquam resistit. Respondeo gradum frigiditatis corruptum nunquam efficaciter resistisse, quia gradus contrarius caloris, & agens illum producens ab illo victoriam reportarunt, resistisse tamen ineffaciter, non in instanti in quo corrumpitur propter rationem dictam, sed in instanti præcedenti ipsam applicationem, in quo potuit esse resistentia, etiam si contrarium non esset applicatum, sed tantum esset applicandum in instanti sequenti, quod probabo agens de resistentia formali Contruerf. 6. Punct. 2.

Tertiò, alij frigidius obiiciunt. Agenti non datur in hoc instanti concursus causæ primæ, quia illum exigit in hoc instanti, sed quia in instanti præcedenti exigit: sed in instanti præcedenti primam applicationem non exigit concursus: ergo in instanti, in quo primò applicatur non illi debetur concursus. Respondeo negando antecedens, quod multis posset refelli: Sol enim in primo instanti, in quo existit, lucem producit, ab illis tamen abstinere, illa enim quæ gratis dicuntur absque ullis expensis reicienda sunt.

CONTROVERSIA VI.

De resistentia actiua, & formali qualitatis, ubi de successione, & continuatione alterationis.

ACTIVA qualitas non solum se in alienum insinuat subiectum, verum etiam contrariam qualitatem, haud sine illius repugnantia ex proprio expellit subiecto, hanc repugnantiam ex parte qualitatis expulsi iure optimo resistentiam Philosophi appellant, quam in formalem, & actiuam diuidunt, de vtriusque impræsentiarum est sermo instituendus, & quia ex hac successio alterationis, illiusque continuatio, vel discontinuatio dependet sub eodem capite de resistentia qualitatis, continuatione, & successione alterationis disputo.

PUNCTVM PRIMVM.

De resistentia actiua.

Patres Conimbric. 1. de genere cap. 9. q. 3. resistentiam diuidunt in negatiuam, priuatiuam, & contrariam. Resistentia negatiua est incapacitas subiecti ad formam aliquam recipiendam, quam habet substantia spiritualis respectu materialis accidentis. Resistentia priuatiua, quæ ab aliquibus passiuæ dicitur, reperitur in subiecto formæ

Franc. de Ouidio Philosoph. Tom. 1.

capaci, ei tamen neutiquam, aut ægè cedente: verumtamen absque vlla actione, ut cum saxum illud nitenti frangere, & corpus conanti leuare, à quaque illam intendenti calefacere resistunt. Tandem resistentia contraria est quando actione propria aduersarium impetit qualitas, cuiusque vires debilitat, ut cum ignis resistit aquæ per calefactionem eius frigiditatem corrumpendo, quæ corrupta, veluti emortuo contrario ignis illi resistit, & veluti victoriam reportat.

Pater Suar. tom. 2. Metaphysic. disp. 43. sect. 2. n. 8. docet duobus modis contingere rem aliquam alteri resistere. Primò contingit per immediate ipsam repugnantiam. Hæc est resistentia quam passiuam, seu passiuam Conimbric. appellant. Secundo radicaliter, & quasi per diminutionem virtutis alterius contrarij, videlicet qualitatis. Hanc resistentiam vocant Conimbric. contrariam, & actiuam dicitur, consistit enim in actione, quæ calidum per productionem caloris in passio frigido gradum frigiditatis corrumpit, & vires adimit inimico, ne illis impetatur. De resistentia negatiua mentionem non fecit Suar. quia propriè resistentia non est, sed incapacitas subiecti, de qua, siue resistentia appelletur, siue non, nil peculiare dicendum occurrit.

Ex dictis constat adæquatè diuidi resistentiam in actiuam, & formalem. Resistentia actiua, & iuxta Conimbric. contraria, quam Suar. radicalem appellat consistit, in actione destructiua contrarij. Resistentia formalis, iuxta Conimbric. priuatiua rectè explicatur à Suario n. 10. Ex cuius sententia consistit in eo quod subiectum per qualitatem, vel dispositionem in illo existentem impedit ne alia forma contraria impossibilis cum ea quam habet, introducat. Hanc resistentiam Punct. 2. latè explanabo.

Communis sententia resistentiam actiuam iuxta modum nuper explicatum constituit in actione destructiua contrariæ qualitatis, frigiditatis videlicet, quæ calidum resistit, ne frigidum agens tantam frigiditatem producat, quantum produceret, si duos illos gradus corruptos retineret. Rem ita contingere certum est. De voce tamen potest esse contentio, an videlicet destructio contrarij propriè, & formaliter dicenda sit resistentia. Hæc enim est quasi defensio resistentis, & impeditio effectus intenti à contrario cuius corruptio offensio proprius quàm defensio dicenda videtur, sed quidquid sit de nomine, re admissa, assero aliam resistentiam actiuam reperiri in motu alterationis, quæ proprius resistentia dicitur, ac proinde hanc ego cum Suario resistentiam radicalem, seu remotam voco, illam verò quam modò assignabo, resistentiam formalissimè, & propriè dicendam esse affirmo.

Ut probem dari actiuam resistentiam distinctam à præcedenti assignata, & à resistentia formali, pono duo agentia contraria, quorum neutrum agit in alterum, quia intra spheram actiuitatis non sunt, vel quia Deus negat vtriusque concursus, ut destruat aliud, sed vtrumque agere in passum tertium, in quo casu proba dari resistentiam distinctam à formali, quæ propriissimè actiua dici debet. Resistentiam formalem dicere informationem Philosophorum vna vox est, sed hæc seclusa datur alia resistentia se tenens ex parte agentis distincta à resistentia actiua supra data: ergo Minor tantum indiget probatione, pro qua pono calidum ut octo, & frigidum ut octo applicata passio omnino nudo. In hoc casu, si agentia sunt eiusdem virtutis, quodlibet produceret quatuor gradus qualitatis, & subiectum erit calidum ut quatuor, & frigidum ut quatuor, si alterum horum calidum, verbi gratia, fortius sit, hoc maiorem qualitatem produceret, & subiectum erit calidum ut quinque, & frigidum ut tria, in quo casu vtrumque agens ab altero fuit impeditum, ne maiorem qualitatem in subiecto produceret, calidum enim maiorem intensionem efficere, si frigidum abesset, & frigidum scilicet si calidum non resistisset: ergo fuit resistentia inter hæc agentia, quæ non potuit in informatione qualitatem consistere, quia antecederet ad calorem productum resistebat agens calidum, ne frigidum præoccuparet subiectum frigiditate producta, & prius naturam quam hæc produceretur, resistebat frigidum, ne calidum agens calorem produceret, quo subiectum impediretur, & frigiditatem recipere non posset, quod necessariò dicendum est, alias nulla potest reddi ratio, propter quam hæc agentia mutuo sibi impediuntur, & æquè intensum vtrumque producat effectum, vel vnum intensiorem, quam aliud, quia si dicas frigidum tantum produxisse tres

Qq 3 gradus

gradus, quia calor quinque produxit: inquiri cur frigidum non impediuit calido productionem quinti gradus, sicut impediuit productionem sexti. Si enim frigidum impedi- ret ne calidum quinque gradus produceret recte posset quatuor frigiditatis producere.

6 Dices calorem resistisse ne impidiretur à productione quinti gradus: Rectè sanè: ergo resistebat calidum vt produceret quintum gradum, quem cum victoria contra resis- tentiam frigidi produxit: ergo ante productionem calo- ris fuit resistentia ex parte calidi agentis: ergo ante infor- mationem caloris impedita fuit resistentia ex parte agentis, quæ resistentia actiua dici debet.

7 Rem clarè oculis cernes, si tibi proponas passum tan- tum potens recipere vnicum gradum caloris, vel frigidi- tatis, quia iam aliunde habet alios septem gradus, vel quia illud tibi fingis capax vnus tantum gradus qualita- tis: si huic passo applicarentur duo agentia actiuitate om- nino æqualia, quorum vnum intenderet producere gradu caloris, aliud frigiditatis, neutrum gradum illum produce- ret, producturum quodlibet talem gradum in absentia contrarij: ergo tunc daretur resistentia nulla qualitate producta, & absque vlla informatione tenens se ex parte agentis: ergo daretur resistentia actiua distincta à formali, quæ non consistit in destructione contrarij.

8 Hanc resistentiam ego constituo in actu primo causæ determinatæ à se producere effectum etiam in præsentia contrarij independentem ab exigentia, quam habet effectus ad sui conseruationem. Per actum primum intelligo, id quod nomine actus primi strictè intelligitur, videlicet virtutem actiuam cum omnibus prærequisitis ad actionem, quia sine his virtus actiua non petit suum effectum produ- cere, & consequenter non petet ne contrarius effectus producat, neque illius productioni resistit. Addidi à se determinatæ &c. quia si ita non sit, sed indifferens effectum producere, illum à se non petet producere, ac proinde non resistit, neque enim sufficeret, vt calidum resisteret frigi- ditati producendæ, posse calorem producere, si determi- natum non esset ad illum producendum, quia posita virtu- te, & non determinatione ad productionem ad exigen- tiam cuiusque extrinseci cessaret ab actione, ac proinde non resisteret, vt in illam proficeret.

9 Est ergo resistentia actiua actus primus ad qualitatem impossibilem cum alia à se determinatus, & propen- dens in actionem ad qualitatem terminatam, sicut enim resistentia formalis, vt postea dicam, non consistit tantum in informatione formæ impossibilis, sed addit exigen- tiam formæ ad sui conseruationem, sic resistentia actiua non tantum dicit potentiam productiuam qualitatæ, sed exigentiam, & inclinationem ad talem qualitatem produ- cendam. Rationem à priori accipe, resistentia dicit cona- tum, & vim ad effectum, pro quo est resistentia, & contra effectum ad quem impediendum ordinatur, non enim resis- teret, ne hostes ingrederentur ciuitatem, Dux, qui por- tas haberet oclusas, si ex se determinatus non esset ad il- las oclusas habendas quibuscumque aliis contrarium pe- tentibus, neque resistit, vt manibus teneat gladium, qui ita tenet illum, vt cuiusque petenti cedat, nullumque conatum adhibeat contra eum, qui propriis manibus il- lum auferre tentat. Sic actus primus potens producere effectum à se non determinatus tamdiu illum producet, quamdiu ab alio determinetur, ex extrinseco non deter- minatè, vel saltem impediunt, nil producit: ergo non resis- tit sua productione.

10 Ex hoc infero, quod certum puto, scilicet causam pri- mam conseruantem effectum ad exigentiam illius nullo modo resistere, vt illum conseruet, vel vt contrarium agens illum non destruat, quia ex se in ratione causæ primæ in- differens est ad producendum, & non producendum, & ita effectum producit, & conseruat, vt extrinseco non exigente illum non conseruet: ergo ex se non resistit actioni, quod si non statim conseruans calorem ad præsentiam frigidi agentis, desistat à conseruatione illius non est quia contra exigentiam frigidi agentis in actione petat persistere, sed quia ipse calor conseruatus in hoc instanti petit, vt adhuc in præsentia contrarij Deus eandem conseruationem in posterum pretendat, ac proinde tota resistentia, quam fri- gidum patitur in conseruatione caloris à causa prima, consis- tit in exigentia quam habet calor ad sui conseruationem, ac proinde si frigidum agens fortius peteret destructionem caloris, quam calor petit sui conseruationem, statim Deus

hanc suspenderet, & deuicta exigentiâ, quam habet calor ad sui conseruationem Deus præsto esset illum non conseruare, neque ex parte Dei aliqua esset resistentia ad ca- lorem conseruandum.

Dixi resistentiam consistere in actu primo à se determi- nato ad qualitatem producendam, & causam primam conseruantem effectum actiue non resistere; cum hoc tamen benè stat, quod si Deus à se nulla causâ exigente vellet etiam contra aliarum exigentiam conseruare calorem, Deum actiue resistere per ipsum actum primum, qui sup- ponitur ad calorem, in quo includitur voluntas Dei inde- terminata independentem ab exigentiâ effectus, & resis- tentia contrarij ad illum conseruandum, licet enim tunc Deus non esset determinatus per modum naturæ ad calorem producendum, esset tamen à se determinatus per actum suæ voluntatis prædefinientis conseruationem effectus in- dependentem ab exigentiâ, quam habet ipse effectus ad sui conseruationem, & à contrario exigente destructione eiusdem, quapropter si daretur calor impossibilis cum frigiditate, qui non peteret conseruari, Deus tamen vel- let illius conseruationem exhibere contra exigentiam fri- giditatis, tunc frigiditas non produceret in subiecto, non ratione resistentiæ formalis, quæ in calore non esset, hæc enim dicit exigentiam qualitatæ ad sui conseruationem, sed ratione resistentiæ actiue, videlicet ratione actus pri- mi Dei à se determinati non cessare ab actione quolibet contrario oppositum exigente. Noto tamen hanc resis- tentiam actiuam fore distinctam ab ea, quæ modo datur, quæ consistit in determinatione actus primi ad effectum per mo- dum naturæ, Deus autem tunc à se determinatus esset ad productionem effectus non per modum naturæ, sed libere.

Si verò Deus conseruaret calorem non ipso calore, ne- que alia causâ exigente conseruationem illius, ita tamen, vt præstaret cessare ab actione quotiescumque quolibet causâ exigeret corruptionem caloris actiue non resis- teret, quia licet esset determinatus à se calorem producere, non tamen esset determinatus à se calorem producere, ne- que conseruare in præsentia causam exigentem nega- tionem talis conseruationis: tunc enim Deus conseruaret calorem per actum, quo diceret, etiam si nulla causâ petat conseruationem caloris illam exhibere volo, dum aliqua oppositum non petat.

Obiicies sequi ex hoc frigidum minus fortè non resi- stere in præsentia calidi fortioris, vt producat suam fri- giditatem, quia non est determinatum ad illam producen- dam in præsentia fortioris agentis. Respondeo negando sequelam, & confirmationem illius, frigidum enim, etiam minus fortè petit, & conatur adhuc in præsentia agentis fortioris suam producere frigiditatem, licet illam non pro- ducat, quia agens fortius illi violentiam infert.

Ex his inferes agens frigidum nullam vincere resis- tentiam actiuam in expulsiōe caloris conseruari à causa pri- ma, & rationem reddes, cur calor etiam si non dependat in conseruari ab igne hoc absente facilius corrumpatur, quam corrumpitur eodem igne præsentem.

Resistentia actiua sic explicata potest considerari in 15 actu secundo quasi in actuali lucta, & in ipso certamine, & in actu primo ad luctam parata. Resistentia in actu primo, est actus primus supra explicatus per se consideratus quolibet alio extrinseco secluso. Resistentia in actu se- cundo, est idem actus secundus in præsentia contrarij, per positionem enim huius, illo supposito resistentia in actu secundo intelligitur, quia in actu primo est totus conatus ad effectum producendum ad actuale luctam requisitus, & tantum hæc non erat ex defectu contrarij, non enim potest intelligi lucta, & certamen nisi inter duo se inui- cem oppugnantia, neque ad hanc requiritur effectus ali- quis, quando enim duobus contrariis se oppugnantibus vnum producit effectum, vtrumque resistit, & alterum nil agit, & casu quo vtrumque impeditum ab altero cessaret ab actione, in actu secundo verè pugnarent, & resisterent nullo interueniente effectū, hic enim sicuti illius actio non se tenet ex parte resistentiæ, sed est effectus illius, & victoria, quam reportat agens ex resistentia, agens enim vt agens in præsentia contrarij dicit duo, resistentiam consis- tentem in actu primo, & victoriam consistentem in actu secundo. Agens enim non resistit actiue per actionem, sed per virtutem ad illam, neque resistit formaliter acti- ua resistentia agendo, sed resistit dum agit, quia dum agit per modum actus primi propendentis in effectum resistit.

resistit actui, & per ipsum actum secundum pro quo est resistentia victoriam suae resistentiae nansciscitur.

16 Potest insuper in actu primo considerari resistentia respectu duplicis termini, respectu effectus producti, & respectu negationis effectus producendi à contrario, verbi gratia, in actu primo ignis potens producere est resistentia pro calore producendo, quem impedire intendit agens frigidum contrarium & est resistentia contra frigiditatem producendam, quam intendit impedire ignis in actu primo potens calorem producere, actus enim primus ignis petit productionem caloris, ac negationem frigiditatis, & in utramque immediatè propendit, non enim tantum ignis impedit frigiditatem medio calore producta, sed immediatè, & per se ut patet in casibus supra positis, dum duo agentia contraria applicantur subiecto nudo omni qualitate, in quo antecederet ad productionem caloris impedit agens calidum productionem frigiditatis, & in casu quo utrumque agens esset aequè forte, & passum tantum esset capax vnius gradus, in quo utrumque agens mutuo aliud arceret à productione qualitatibus, quam intendebat producere, & non media aliqua qualitate producta.

17 Ita tamen actus primus, seu ignis in actu primo constitutus respicit immediatè utrumque terminum: verbi gratia calorem, & negationem frigiditatis, ut terminum positivum primario, & per se, negativum verò, licet immediatè, secundario & ratione alterius respiciat, idem enim ignis intendit impedire frigiditatem ut producat calorem, ne videlicet frigiditas illius actionem retardet, vel suum effectum oppugnet, non tamen intendit producere calorem ut impediatur frigiditatem, natura enim primario intendit generationem, quae consistit in productione formae positivae, & secundario corruptionem, seu non esse alius formae, quod in corruptione includitur.

PUNCTUM II.

Quid sit resistentia formalis.

1 Resistentia actui explicata, formalis explicata facilius est, consistit in informatione formae impossibilis cum alia producenda, & in exigentia eiusdem formae ad sui conservationem, quae duo necessario requiruntur ad resistentiam, quia si forma tantum esset impossibilis cum alia, & non exigeret conservationem sui in primo congressu contrariae qualitatibus deficeret, & proprio abscessu illi aditum patefaceret, quae inoffenso pede absque ulla resistentia subiectum ingrederetur, nec sufficit exigentia conservationis sine impossibilitate, quantumvis enim albedo exigit propriam conservationem, & illam obtineat, non ideo calori, cum quo potest componi resistit, consurgit ergo ex his duobus resistentia formalis, quia ratione impossibilitatis petit calor ne simul cum illo in subiecto reperiatur frigiditas, & ratione exigentiae propriae conservationis petit idem calor in subiecto permanere, quo fit, ut petat ne frigiditas in subiecto introducat, & resistat illius productioni, & illam iam productam petat expelli, eo ipso quod in subiecto reperiatur.

2 Hanc exigentiam quam habet calor negationis frigiditatis in eodem subiecto prouenit ex duplici capite: primo quia calor petit esse in subiecto, & petit non comitari frigiditatem, ac proinde ut sit in subiecto sine societate frigiditatis, petit id quod est necessarium, videlicet frigiditatem abigi à subiecto. Huius exigentiae aliud est caput appetitus ad propriam conservationem, quem habet calor, quamque destruere machinatur frigiditas, cum enim calor petat suam conservationem, petit negationem illius quod hanc conservationem expugnat.

3 Ex his inferes resistentiam formalem posse considerari respectu duplicis termini, videlicet respectu eiusdem formae caloris, verbi gratia, exigentis propriam durationem pro qua resistit, ne destruat, & respectu negationis formae contrariae, pro qua similiter resistit, vel quod idem est respectu formae contrariae, contra quam resistit, ut corrumpatur, vel ut non producat, & utraque resistentia est immediata licet primo forma informis resistat pro sui conservatione, quae pro negatione conservationis formae contrariae, vel contra illius conservationem, sicuti dixi de resistentia actui immediatè respiciente effectum, què intendit producere, & negationes effectus producendi ab agente

contrario, hanc secundario respiciente, & illum primario.

Rursus resistentia formalis potest considerari in actu primo, & in actu secundo, in actu primo est per suamet entitatem, in actu secundo constituitur per praesentiam contrarii in hoc instanti, vel instanti immediatè futuro, ut postea explicabo. Permanentia verò formae in subiecto & negatio formae contrariae introductae contra exigentiam agentis procedentis in productionem illius est victoria, & effectus resistentiae. Cum verò forma contrario expellitur in hoc instanti contra exigentiam, quam habuit in praecedenti, in quo petit conservationem pro hoc instanti, in quo fuit corrupta, resistentia quae fuit in instanti praecedenti dicitur in isto deuisa. Ceterum calor informans subiectum respectu frigiditatis in illo producta resistit sine victoria, & inefficaciter, respectu verò illius frigiditatis, quae produceretur si calor non informaret subiectum, & de facto non producitur, resistit efficaciter, & cum victoria eodem modo respectu gradus corrupti in hoc instanti inefficaciter resistit in praecedenti, in quo petit non corruptionem, sed conservationem pro hoc instanti, respectu verò graduum permanentium qui à contrario corrumpentur, nisi defenderent per exigentiam propriae conservationis efficaciter & cum victoria resistit forma.

5 Demum in ordine ad diuersum tempus prius resistit qualitas existens in hoc instanti respectu suae conservationis, vel pro sua conservatione, quam respectu negationis contrariae qualitatibus, seu contra existentiam eiusdem qualitatibus contrariae, qualitas enim existens in hoc instanti non resistit, ne corrumpatur in hoc instanti, in quo iam supponitur, quia resistentia in hoc instanti inuoluit existentiam resistentis in eodem instanti: ergo ex suppositione, quod calor resistat in hoc instanti implicat non existere: ergo implicat in illo corrumpi, quia in instanti, in quo aliquid corrumpitur non existit: ergo implicat in illo resistere corruptioni faciendae in eodem instanti, quia resistentia in actu secundo debet esse respectu rei possibilis, & respectu rei, quae ablata resistentia fieri posset, sed ex eo quod calor existat in hoc instanti, non potest in illo corrumpi: ergo eo ipso quod existat in instanti A, non potest resistere corruptioni pro illo instanti. Eodem modo assero calorem existentem in instanti A, non exigere in actu secundo conservationem ipsius in eodem instanti. Haec conclusio est eadem cum praecedenti diuerso modo explicata, quia calorem exigere conservationem, & resistere corruptioni idem est, sed calor existens in instanti A, non resistit corruptioni pro eodem instanti A: ergo non exigit conservationem pro eodem instanti. Probatur conclusio, eodem modo. Calor existens in instanti A supponitur conservatus in instanti A: ergo non potest efficaciter petere, neque consequi conservationem pro illo instanti. Resistit calor existens in hoc instanti suae corruptioni, vel pro sua conservatione pro instanti sequenti B, & calor existens in instanti A, petit ex hoc instanti conservari in instanti sequenti B, & quod idem est in illo non corrumpi.

6 Ex hac resistentia respectu suae conservationis alia suboritur respectu negationis contrariae qualitatibus pro eodem tempore, quia eo ipso quod calor in instanti A petat conservationem pro instanti B, petit pro eodem instanti B negationem formae contrariae, utpote necessariam ad conservationem, quam petit, quia si in instanti sequenti B esset forma contraria, non esset in eodem conservatio caloris, sic ut calor existens in instanti A consequatur id, quod petit pro instanti B, videlicet sui conservationem, petit pro eodem instanti negationem frigiditatis oppositae cum conservatione, quam petit.

7 Insuper calor existens in instanti A, exigit negationem frigiditatis pro eodem instanti A, quam efficaciter consequitur, quia ex eo quod supponatur octauus gradus caloris in instanti A, non supponitur in eodem instanti negatio primi gradus frigiditatis independenter à resistentia caloris in eodem instanti, imò haec causalis est vera, quia octauus gradus caloris informat subiectum in instanti A non introducit in eodem instanti A primus frigiditatis, aliis introducendus. Haec tamen est falsa, quia octauus gradus caloris existit in instanti A, conservatur in instanti A. Existentia enim in hoc instanti supponit in illo conservationem.

8 Obiicies: ideo resistit octauus gradus caloris primo frigiditatis